

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμίαμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς»

Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 79

11 Νοεμβρίου 2018

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερραμίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ Ο ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΛΕΥΪΤΗΣ

1. Καί ἄλλοτε, ἀδελφοί χριστιανοί, σᾶς μίλησα πάνω στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή καί σᾶς εἶπα τήν μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτή εἶναι τό πανδοχεῖο, στό ὁποῖο ὁ καλός Σαμαρεῖτης, δηλαδή, ὁ Χριστός μας, παρέδωκε τόν πληγιασμένο ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπο γιά νά τόν θεραπεύσει. Ναί, ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεραπευτήριο καί ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς ἔχουμε σ' αὐτό τήν θέση τοῦ θεράποντος ἰατροῦ. Ἀλλά πρέπει νά κάνει ὑπακοή ὁ ἄρρωστος στόν ἰατρό καί νά παίρνει τά φάρμακά του, γιά νά γίνει καλά. Ἀλλιῶς θά παραμένει στήν ἀρρώστια του. Ἔτσι καί ὁ χριστιανός πρέπει νά κάνει ὑπακοή στίς νοουθεσίες τοῦ πνευματικοῦ, γιά νά ἀπολαύσει τήν πνευματική του υἰετία καί νά γεύεται τόν Θεό.

2. Ἡ εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε, ἀδελφοί, εἶναι παραβολή. Καί ἀφοῦ εἶναι παραβολή, μπορούμε λοιπόν, ἐρμηνεύοντες παραβολικά, νά ποῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ, καί ἔπεσε στά χέρια τῶν ληστῶν, εἶναι γενικά ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα. Πάνω σ' αὐτήν ἔπεσαν θλίψεις καί πολλές ὠδίνες καί τήν ἄφησαν «ἡμιθανῆ», ὅπως μᾶς εἶπε τό σημερινό Εὐαγγέλιο γιά τόν πεσόντα στούς ληστές. Τό κακό ὅμως εἶναι ὅτι πολλοί ἄνθρωποι εἶναι ἀσπλαγχοί καί ἀνάληγοι γιά τόν πόνο καί τό κακό τῶν ἄλλων καί παρέρχονται ἀδιάφοροι τόν πόνο τους.

3. Ἀλλά αὐτό πού προξενεῖ χειρότερη ἀκόμη ἐντύπωση εἶναι ὅτι, κατά τήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ὡς ἀσπλαγχοί καί ἀνάληγοι στόν πληγιασμένο ἄνθρωπο φάνηκαν δύο ἱερατικά πρόσωπα, ἕνας ἱερεῦς καί ἕνας λευῖτης. Προξενεῖ πραγματικά πολύ κακή ἐντύπωση αὐτό, γιατί ἀπό τούς ἱερεῖς περιμένει κανεῖς μεγάλη συμπάθεια πρὸς τόν πονεμένο καί ὄχι προσπέρασμα καί ἀδιαφορία στόν πόνο του. Πῶς καντήνησαν ἔτσι οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων, ὥστε νά εἶναι τόσο ἀσπλαγχοί; Μήν ἀπορεῖτε, χριστιανοί μου γι' αὐτό. Γιατί ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι θεία ἀρετή καί ὑπάρχει ἐκεῖ πού τό ἔδαφος τῆς ψυχῆς εἶναι καλό. Ἀλλά οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἶχαν μεγάλο ἐγωισμό καί ἔπαρση, γιατί θεωροῦνταν ὡς ἄρχοντες καί εἶχαν μεγάλη θέση στήν κοινωνία. Κατεῖχαν τά σκῆπτρα τῆς ἐβραϊκῆς ἀριστοκρατίας. Καί ἡ ὑπερήφανη ψυχὴ δέν μπορεῖ νά ἔχει συμπάθεια καί εὐσπλαγχνία πρὸς τόν ἀνήμπορο. Ἐπειτα οἱ Ἰουδαῖοι ἱερεῖς

ἦταν καί πολύ πλούσιοι. Ἀφοῦ νά φανταστεῖτε ὅτι, κατά τήν ἐντολή τοῦ Νόμου, ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ἔπρεπε νά καταθέτουν ὑπέρ τῶν ἱερέων τό ἕνα δέκατο ἀπό τήν περιουσία τους. Ἔτσι οἱ Ἰουδαῖοι ἱερεῖς ἦταν πάμπλουτοι. Καί ὁ πλούσιος, ἀγαπητοί μου, γίνεται συνήθως ἀνάληγτος. Γι' αὐτό, ὅπως μᾶς εἶπε τό ἱερό Εὐγγέλιο, ὁ ἱερεύς καί ὁ λευΐτης προσπέρασαν ἀδιάφορα τόν πληγισμένο ἄνθρωπο, πού εἶδαν στόν δρόμο τους, καί δέν τόν βοήθησαν. Θά πῶ καί τό ἄλλο: Ὅτι ὁ τόπος πού ἦταν ὁ ἐτοιμοθάνατος ἄνθρωπος ἦταν ἔρημος. Δέν ὑπῆρχαν λοιπόν φωτογράφοι νά φωτογραφήσουν τήν ἀγαθοεργία τοῦ ἱερέα καί τοῦ λευΐτη, ἄν τήν ἔκαναν. Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων τά πάντα ἔκαναν πρὸς τό θεαθῆναι. Ἄν ὅμως ὁ πληγωμένος καί ἀνήμπορος ἦταν στίς πλατεῖες τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐκεῖ βεβαίως θά τόν βοηθοῦσαν οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευΐτες καί δέν θά τόν προσπερνοῦσαν, γιατί ἐκεῖ θά κέρδιζαν ἔπαινο λαμπρό αὐτοί οἱ δοξομανεῖς.

4. Ἀλλά θά πῶ καί μία ἄλλη ἐρμηνεία, γιατί ὁ Ἰουδαῖος ἱερέας καί λευΐτης προσπέρασαν γρήγορα τόν πληγωμένο πού συνάντησαν. Οἱ Ἰουδαῖοι ἱερεῖς ἦταν πολύ σχολαστικοί στό θρησκευτικό τους τυπικό. Ἦθελαν νά τηροῦν ἐπακριβῶς καί τό γράμμα τοῦ Νόμου χωρίς καμμιά παρέκλιση. Ὁ Ἰουδαῖος λοιπόν ἱερεύς καί ὁ Λευΐτης προσπέρασαν τόν καταπληγωμένο ἀπό τούς ληστές ἄνθρωπο, γιατί, πιθανόν ἔπρεπε νά μήν ἀργήσουν νά κάνουν τόν «Ὁρθρο» τους καί τόν «Ἐσπερινό» τους τήν καθορισμένη ὥρα, γιατί ἡ παρέκλιση ἀπό τό τυπικό τῆς λατρείας εἶναι μεγάλη ἁμαρτία. Ἔτσι, ἄφησαν τόν πληγωμένο στά αἵματά του καί στόν πόνο του. Καί ὅμως! Θά ἔπρεπε νά παραθεωρήσουν τήν ὥρα τοῦ λειτουργικοῦ τους τυπικοῦ, ἀκόμη δέ νά ἀφήσουν καί ἀτέλεστη τήν λατρεία τους, γιά νά σώσουν μιᾶ ἀνθρώπινη ζωή. Ἡ ἀγάπη στόν πονεμένο, αὐτή εἶναι ἡ πιό μεγάλη ἀρετή.

5. Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν καί οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, μέ πονετική καί εὐσπλαγγνική καρδιά καί οἱ ὁποῖοι συγκινοῦνται στόν πόνο τῶν συνανθρώπων τους καί θυσιάζονται γιά τόν σωσμό τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί μοιάζουν μέ τόν καλό Σαμαρείτη τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ὁ καλός Σαμαρείτης, ὁ σωστός χριστιανός, ἔχει ἀγάπη σέ κάθε ἄνθρωπο καί ὄχι μόνο στόν συγγενῆ του ἢ μόνο τόν ὁμόθρησκό του καί τόν πατριώτη του. Ὁ σωστός χριστιανός ἔχει ἀγάπη καί στόν ἐχθρό του ἀκόμη. Γιατί, ἀκουστε: Ὁ πληγωμένος ἀπό τούς ληστές τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς μας ἦταν Ἰουδαῖος καί οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν ὡς ἐχθρούς τούς Σαμαρείτες. Ὁ καλός ὅμως Σαμαρείτης δέν σκέφθηκε τήν ἐθνική ἐχθρότητα πρὸς τόν πληγωμένο, ἀλλά εἶδε τόν πόνο του, εἶδε τήν ἀνάγκη του καί ἔσκυψε νά τόν θεραπεύσει. Ἔτσι, ἀγαπητοί μου, εἶναι τά παιδιά τοῦ Θεοῦ τά εὐλογημένα, πού μοιάζουν μέ τόν Θεό πατέρα, πού ἀνατέλει τόν ἥλιο Του καί σέ καλούς καί κακούς καί σέ βρέχει καί σέ δικαίους καί ἀδίκους. Ἔτσι φέρθηκε καί ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός πού θυσιάστηκε γιά ὅλο τόν κόσμον καί καλεῖ ὅλους, ἀδιακρίτους ὅλους, σέ σωτηρία.

Μέ πολλές εὐχές,

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας